

er mig ufatteligt, at den højtærede Minister ikke har indset, at Forretningslivet har antaget andre Former. Der er omkring paa Landet opstaaet store Handelscentra, som ikke, have Købstadrettigheder. At de skulde være afskaarne fra en saa simpel Ting, som at en udenlandsk handelsrejsende kan komme og gøre Forretninger med dem, forstaar jeg ikke. Jeg haaber imidlertid, at naar Sagen kommer til Overvejelse i Udvalget, vil man indse, at det er et Spørgsmaal af alvorlig Betydning. Lige saavel som det har Betydning for de handlende i Byerne at komme i Forbindelse med de udenlandske handelsrejsende, ligesaa vel har det Betydning for de store Forretninger paa Landet. Jeg maa derfor meget indtrængende anbefale, at denne Sag tages under velvillig Overvejelse i Udvalget.

Falbe-Hansen: Det forekommer mig, at Grundprincippet i det foreliggende Lovforslag bør bifaldes. Princippet er det, at man skal modernisere den gamle Afgift fra 1839, og stille sig imødekommende overfor de fremmede for at søge at afhjælpe deres Klager over den udviklede og urimelige Kontrol, der er til Stede.

Men medens jeg saaledes mener, at man bør anbefale Lovforslaget som Helhed, har jeg unægtelig adskillige Betænkeligheder overfor Enkelthederne. Der er nu først § 1, der begynder med, hvad de i Udlandet bosiddende rejsende skulde betale, medens altsaa Folk, der bo her i Landet, og som rejse for udenlandsk Regining og fremmede Huse, ikke skulde betale Afgift. Denne Bestemmelse kan let blive omgaaet; det er jo meget let at blive bosat her i Byen. Dette er imidlertid ikke min Hovedbetænkelighed. Det er derimod, at Bestemmelsen vil give et ikke ringe finansielt Tab. Nu indbringer denne Afgift for udenlandske handelsrejsende ca. 30,000 Kr. Altsaa den Favør, som her gives de handelsrejsende, som ikke bo her i Landet, koste os henimod 30,000 Kr., og det er vel at mærke 30,000 Kr., som betales af Udlandet. Det er altsaa ligefrem en Gave, man herved giver Udlandet. Det forekommer mig at være noget for dyrt, navnlig under de nuværende Forhold, hvor man skal spare paa alle Omraader.

Det hedder saa i Paragraffens næste Passus, at det kun er de handelsberettigede Huse, der maa rejse og lade berejse. Denne Bestemmelse findes ikke i Forordningen af 1839; det er noget nyt. Administrativt har man ganske vist set gennem Fingre med dette Forhold. Saa vidt jeg kan se, findes Bestemmelsen ikke i Fortordningen, men er efterhaanden indført administrativt. Nu er der imidlertid nogen Forskel paa, om man ser gennem Fingre med dette Forhold eller det er lovbestemt. Er Forbudet lovbestemt, maa man udføre det skrapere end hidtil. Jeg antager, at det er min Fejl, men jeg ser ikke, hvilken Interesse Danmark kan have af, om de rejsende her rejse for handelsberettigede Huse eller ikke. Der kan være forskellige, der have Handelsberettigelse eller som man formoder have det, men som dog ikke have det. Der rejser f. Eks., tror jeg, undertiden Folk for Vinbjergerne og lignende, og de skulde altsaa ikke have Lov til det. Vinbjergerne ere jo hverken handlende, Fabrikanter eller Haandværkere. Jeg lægger nu ikke megen Vægt paa dette, jeg nævner det kun en passant.

Der er dernæst en Bestemmelse i Slutningen af Paragraffen om, hvor man maa rejse og lade rejse. Som fuldkommen rigtig fremhævet af den ærede sidste Taler (Lauridsen), var det i Frederik den sjettes Tid eller i 1839 kun i København og Købstæderne, der maatte rejses; men det forekommer mig noget mærkeligt, at man nu i Næringsfrihedens Tidsalder kun skulde gaa saa vidt at tage Frederiksberg og Marstal med. Jeg kan fuldstændig tiltræde den ærede sidste Talers Udtalelser; saadanne kunstige Hindringer have i Virkeligheden ingen Værdi, det ser man paa de andre Bestemmelser, hvormed man har søgt at støtte Købstæderne f. Eks. paa det, som Tscherning kaldte Mavebæltet uden om dem. Nu søger man rundt omkring at befri sig for det. Denne Undertagelse forekommer mig fuldstændig utidsvarende.

Jeg kommer saa til § 4, som nærmest handler om, hvad der skal betales. Der er en af Bestemmelserne, som tilsyneladende er fordelagtig i finansiell Henseende, idet den tilsyneladende gaar ud paa en Forhøjelse af Afgiften. Medens der